

hoidis ennast tarkaste, et ta ühtlast ennast
ei armastand, kui tõist. Kui roahhest
ühhel lapsel illosam näggo olli, kui toisel,
ja kui se laps wallato ja tiggil olli; siis
ei andnut ta temmale armo, waid nuht-
les tedda kowwaste. Sest temma ütles
ennesa meeles: „Jummal on mulle neid
„lapsi keif andnud: igga üht Jummal
„minno käest jälle küsib. Armas Jum-
„mal, anna mulle õiged moistus, et ma
„jouaksin neid kaswatada kolbolisfiks in-
„nimesfiks!“ — Kui üks temma lastest
surri; siis olli ta südda kurb, agga tem-
ma ei löinud jälledaks. Temma teggi
keif mis ta agga joudis tehha, et ta tem-
ma lapse igga pitkendaks; agga kui usk
ennast ei aineid; kütis temma Jummalad,
ni pea kui walli kurbdus temma südda-
mest sai lahkonud. Sest temma ütles:
„egga mo laps sepärrast hukkas olle, et
„ta surnud on, Ma tean Jummalat san-
„nast, et hing ei surre, waid ühhe par-

„rema ja iggawesse ello pärrib.“ — Tem-
ma näggi ka rõmo omma lastest, ja nem-
mad kaswatid kolbolisfiks ennimesfiks.

Hea asiti on, Jummalat peäle loota.

Karel olli kahhe täiskünnise astane pois,
kui temma emma surri, kes lesse põlwes
tühjal ajal, isse ennast ja omma poega
waele wiisit olli toitnud. Kui temma sur-
ri, siis maksid Moisarannemad puserki ja
houa rahha, ja hea külla raawas wiis
tedda mahha, ilma mattusse joduta. Kui
nemmad tedda said mulda pannud, siis
käis Karel küllas, healt rahwalt leiba
pallumas, ja pakkus ennast igga ühhele,
kes temmale middaki andis päiwilisefiks,
kui tedda agga kegi tahtis piddada. Se
jures lotis ta Jummalat peäle, kes tem-
male ello olli andnud, et ta tedda ka ed-
daspidi mahha ei jättaks: sest temma
ollit tedda heaks risti innimesse lapseks ül-
leskaswatanud. Wumaks kánas Jum-
mal Moisarannema süddant: se wöttis